

uskyldigt Blod det opslugte, hvor mange stakkels Skibbrudne det daglig bundfældede og begravede i sit Slam. Hun havde navnlig ofte maattet gyse ved Synet af Verdensstædernes uhjælpelige Skarer af Fattige, denne graablege og huløjede Armod, i Sammenligning med hvilken den rødmossede Fattigdom, man mødte i Smaabyerne eller paa Landet, tog sig ud som Velstand. Og alligevel! Selv saadanne hjemløse og forkomne Storstadsstodderes Liv var, syntes hun, hundrede Gange rigere og mere festligt, end den velnærede Bondes betryggede Muldvarpetilværelse, og hun forstod saa godt, at de blev ved at klamre sig til Stenbroen, indtil Døden bortskyllede dem. En saadan Millionby ejede noget af Havets Fortryllelse. Der var noget af Bølgens eventyrlige Dragning i denne morderiske Tilværelseskamp, i denne vilde Omtumlen, dette uophørlige Op og Ned, der lige til Undergangens Øjeblik blev ved at lokke med nye og grænseløse Muligheder.

Og som sædvanlig havnede hendes vidt omflakkende Tanker hos det Barn, hun skulde føde til Verden. Hun sagde til sig selv, at ifald det skulde komme til at slægte sine nordiske Forfædre paa, saa vilde hun haabe, at det dog ikke maatte blive af disse Muldjordsmennesker, af disse hjemstavnsbundne Trælle, for hvem Verden eller dog Lykken hørte op, saasnart de ikke længer kunde øjne Røgen fra deres Moders Skorsten. Hun vilde haabe, at